

Evenimentul zilei – 10 noiembrie 2010

Toboșarul "Epocii de Aur": despre Adrian Păunescu (I)

Despre morți, ca și despre vii, trebuie spus adevărul. Încetarea din viață a unei personalități publice ne obligă să analizăm, cu argumente precise, meandrele și implicațiile unei biografii.

Cine citește cartea de convorbiri cu Petru Dumitriu "Pactul cu Diavolul", de George Pruteanu, știe că autorul "Cronicii de familie" s-a căit cu durere și smerenie pentru exaltatele sale romane staliniste "Pasărea furtunii" și "Drum fără pulbere". Anii de exil au fost ani de neconținută sfâșiere interioară în care apropierea de Dumnezeu a fost o încercare de a răscumpăra, de a expia un trecut culpabil. Marele poet care a fost A.E. Baconsky a regretat deschis versurile comuniste de tinerețe, și-a redobândit onoarea și a devenit un critic necruțător al utopiei totalitare. Generația mea a învățat din scrierile lui A.E. Baconsky ce înseamnă poezia autentică pe plan mondial (Sandburg, Frost, Tsvetaieva, Ahmatova, Pasternak, St. John Perse, Rene Char, Gottfried Benn, T.S. Eliot etc.). Dan Deșliu, după ce a scris balade proletar-revoluționare gen "Lazăr de la Rusca" și "Minerii din Maramureș", s-a despărțit de realismul socialist, apoi de "socialismul științific", de marxism, de PCR, de trecutul său stalinist, și a devenit, în anii '80 un veritabil disident și un poet remarcabil. A colaborat, în țară fiind, cu toate riscurile știute, la revista alternativă de cultură "Agora", condusă în SUA de poetul și jurnalistul disident Dorin Tudoran. I-a trimis o biciuitoare epistolă lui Ceaușescu, citită la Europa Liberă. A încetat din viață tragic în anii '90 fără ca Ion Iliescu, Răzvan Theodorescu, Sergiu Nicolaescu, Fănuș Neagu, C.V. Tudor ori Adrian Năstase să-l omagieze cucernic. Fără ca televiziunile să transmită non-stop programe în care să fie comparat cu Eminescu și Bălcescu.

Observ, în cazul lui Adrian Păunescu, o bizară cvasiunanimitate encomiastică, un consens al jelierii provenit nu din pietate (lucru firesc atunci când cineva încetează din viață), ci din admirație (reală ori contrafăcută) pentru meritele culturale, atâtea câte au fost, ale persoanei defuncte. Nu trebuie să faci extenuante cercetări arhivistice pentru a afla cât de mult a contribuit răposatul la idiotizarea tineretului și nu doar a sa prin emisiunile-mamut gen "Antena vă aparține", cum a compromis valorile patriotice pe care se jura că le slujește. Ecou al dramaturgiei cinice (și kitsch) de tip păunescian, televiziunile dominante au construit în aceste zile o psihodramă a mării tragedii naționale.

În fapt, postura de nonconformist a junelui poet Păunescu, reală în anii '60, a dispărut fără urmă apoi. A ajuns condotierul osanalelor logoreice, dirijorul unei asurzitoare fanfare a minciunii. Asemeni idolului său, avea o nevoie insașiabilă de a fi văzut, auzit, aplaudat, adulat. La un pas să fie linșat, scăpat de pedeapsa mulțimii, a devenit mâna dreaptă a fostului prim-ministru ceaușist Ilie Verdeț în cadrul a ceea ce s-a numit Partidul Socialist al Muncii. În august 1991, acest partid saluta lovitura de stat de la Moscova. Acum, europarlamentarul Gigi Becali depune mărturie pentru marele suflet al gloriosului său amic: "Pentru mine era omul care mă apăra tot timpul, care tot timpul vorbea despre mine și când aveam probleme. Mi-a sărit public în ajutor." Candidatul prezidențial al PSD la alegerile de anul trecut, Mircea Geoană, anunță că nu a pierdut doar un coleg de partid, dar și un bun prieten. Fostul ministru ceaușist al tineretului, președintele de onoare al PSD, Ion Iliescu, îl omagiază, deși chiar el a fost printre cei

indignați cândva de mascaradele megalomane ale bardului de serviciu. Alt fost candidat prezidențial, Adrian Năstase, plusează și el cu hiperbole de inspirație păunesciană: "Dacă zeii din Olimp puneau să trăiască printre oameni și geniile - probabil fac lucrul acesta din când în când - Adrian Păunescu a venit să stea o vreme cu noi. Nu am știut să-l prețuim, din păcate, așa cum trebuia, învățăm acum, se pare, să citim în sufletul lui, prin poeziile pe care le-a scris. Am pierdut un prieten, dar sunt convins că rămâne alături de noi și vom ști să alegem dintre lucrurile pe care le-a făcut în viață ceea ce poate să ne ajute, să ne dea curaj, să ne îmbărbăteze și să ne învețe ce înseamnă să-ți iubești țara și oamenii". Printre puținii care spun adevărul este Corneliu Vadim Tudor atunci când se declară fratele siamez al lui Păunescu. Chiar au fost siamezi în capitulare față de național stalinism ... bardul și tribunul. Literar vorbind, Adrian Păunescu a încetat din viață cu decenii în urmă. Moral, la fel. A fost un instrument benevol și primejdios al unui regim criminal pe întreg parcursul existenței sale. Efemera sa rebeliune morală din anii '60 a fost o revoltă în genunchi. S-a emasculat etic și a capotat estetic.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-tobosarul-epocii-de-aur-despre-adrian-paunescu-i-911883.html>

Evenimentul zilei – 11 noiembrie 2010

Toboșarul "Epocii de Aur": despre Adrian Păunescu (II)

Puținii care îndrăznesc să reamintească în aceste zile cine a fost Păunescu sunt taxați drept "străini de neam" și "lipsiți de respect pentru morți".

Cam la fel s-a vorbit și când s-au dus pe cealaltă lume un Mihai Ungheanu ori un Paul Niculescu-Mizil. Cu discrete excepții, din rațiuni care se cer examinate atent, pare să domnească un doliu universal care interzice echilibrul evaluativ și abolește referințele la rolul său politic. Contribuția lui Păunescu la reproducerea regimului comunist în România nu a fost câtuși de puțin neglijabilă, așa cum foarte clar a demonstrat Raportul Final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România. Ceea ce se întâmplă în aceste zile cu idolatrizarea lui Păunescu este un nou exemplu din seria acelorora care l-au făcut cândva pe Paul Goma să scrie, cu obidă și disperare, cartea "Amnezia la români".

Despre Adrian Păunescu sunt multe de spus. A intrat triumfal în literatură, a beneficiat de laude din partea unor critici reductibili. Ani de zile însă Păunescu a acompaniat și a justificat prin versurile sale ideologia oficială a regimului comunist. A fost un sacerdot entuziast al religiei politice a ceaușismului (spre a relua formularea profesorului Eugen Negrici). A exprimat nu doar paseismul tribalist al regimului, pretențiile neo-feudale, dar a contribuit cu sârg la plăsmuirea vulgatei sale xenofobe. Un cititor al articolului pe care l-am publicat pe site-ul HotNews a găsit o excelentă caracterizare pentru opera a lui Păunescu din ultimele decenii: "Versurile lui sunt un fel de semințe de floarea soarelui/bostan pentru neamul românesc: ceva foarte național, care se consumă în masă, pe stadioane, un obicei pe care intelectualii rasați nu îl au, dar care e foarte răspândit în rândul claselor de jos și de mijloc (ultimii cu pretenții foarte clare de

intelectualism)."

Este așadar cât se poate de normal să-l regrete astăzi toți foștii politrucii și securiști, membrii profitocrației regimului totalitar și urmașii lor, toți cei care se abțin să creadă că Nicolae Ceaușescu, omul care a înfometat și a ofensat un popor întreg, a fost un veritabil patriot. Nu i-a fost suficient cât l-a cântat pe Ceaușescu, cât a venerat-o rimat pe Elena, la moartea lui Nicu Ceaușescu a produs un poem interminabil menit să-l immortalizeze pe "prințisor". Sfânta Treime a comunismului dinastic și-a aflat în Adrian Păunescu trâmbițașul privilegiat. În 1978, după ce generalul Ion Mihai Pacepa a rămas în Occident, Păunescu a publicat în "Flacăra" (feuda sa culturală) un poem de o rară vehemență intitulat "Blestem trădătorului de țară".

Adrian Păunescu a fost toboșarul neobosit al "Epocii de Aur". Un talent real s-a înecat în abisul servituzii voluntare. Iată un fragment din "Raportul Final" direct legat de rolul lui Adrian Păunescu în anii dezonoarei, spaimei și infamiei: "Cenaclul Flacăra a început în curând să semene, prin rânduială și gestică, cu săvârșirea unui ritual: modelul religios pare a fi indispensabil propagandei totalitare când vrea să aibă succes. Poetul nu uita, însă, niciodată să amintească tuturor celor încântați de ce văd și de ce simt că datorează Conducătorului suprem - care vorbește prin gura lui - supunere și iubire, căci numai El le poate asigura, în vremurile acelea tulburi și în colțul acesta de lume, liniștea și stabilitatea. Nimeni nu a făcut un mai mare serviciu propagandei și regimului lui Ceaușescu. Nu putem uita că a atras într-o cursă propagandistică sufletele candidă ale adolescenților, izbutind să deverseze energiile lor explozive în numele supraviețuirii unui regim odios." Aceste rânduri sunt completate de comentariul Ioanei Munteanu pe forumul HotNews: "Starea de spirit pe care a creat-o Păunescu, acel amestec perfid de exaltare juvenilă, transă a unei religiozități atee, amoralitate cronică, senzație de a ieși din chingile neputințelor străvechi, nevoie disperată de a împărtăși bucurii colective îndelung așteptate într-o istorie mai mult decât frustrantă, lipsa de repere morale și politice, naționalism lătrător, confuzie gregară etc. - starea de spirit a Cenaclului Flacăra e mult mai durabilă decât am fi crezut."

Adrian Păunescu s-a cățărat febril și entuziast pe scara puterii, a obținut un statut unic în România mizeră a acelor ani. El a învăluit o realitate sordidă și umilitoare în veșmintele imaginilor inițial seducătoare, ulterior gongorice și pompieriste. Talentul i s-a stins pentru că și l-a abandonat. În locul disidenței, a ales să-l slăvească pe Nicolae Ceaușescu în metafore pe cât de grandilocvente, pe atât de buimăcitoare. Păunescu nu a avut limite în dorința de a fi trubadurul "Epocii de Aur". Arhitect impenitent al utopiei ceaușiste, a fost el însuși o instituție a acestei dictaturi.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-tobosarul-epocii-de-aur-despre-adrian-paunescu-ii-912010.html>